

Szilágyi-Nagy Ildikó

Rabosítás

Szilágyi-Nagy Ildikó
(1978, Veszprém)
író, Fejér megyében él

Ani a munkahelyén ritkán evett, inkább mézes teát vagy édes tejeskávét ivott, legfeljebb egy-egy bonbont kapott be, amit időnként a hozzátartozóktól kapott. A hely természetéből adódóan ritkán kapott hálaajándékot vagy borítékot, aki itt dolgozott. Hiszen ki fizet szívesen az elhunyt hozzátartozója után? Pedig a haldoklókkal éppannyi munka járt, mint az egészséges betegekkel, sőt. Ezért Ani időnként kipótolta a benti csokoládékészletét. Ma azonban egy középkorú férfi érkezett, színes ajándékszatyornyi csokoládéval.

– Jó napot kívánok! – mondta, és további magyarázat nélkül Ani felé nyújtotta a szatyrot.

Ani nem nyúlt az ajándékért.

– A doktornő ma nincs bent – közölte. – Marika néni pedig tegnap meghalt.

– Tudom, de nem tudtam jönni – mondta a férfi, és továbbra is nyújtott karral tartotta a szatyor édességet. – Nem tudtam, milyen szert, úgyhogy hoztam sokfélét. Ha valamelyiket nem szereti, adja oda a doktornőnek – közölte.

Ani elvette a szatyrot, és félretette.

– Sajnálom, hogy nem ért ide időben.

– Én is. De nem tudtam jönni.

Ani természetesen nem kérdezhetette meg, hogy miért is nem. Pedig érdekelte, hiszen a férfi eddig rendszeresen látogatta a nagymamáját, így váratlan volt a viselkedése. Felkészületlenül érte Anit a sok ajándék, és az is, hogy a férfi sírni kezdett.

– Részvétem! – mondta Ani a begyakorolt módon. – Itt volt az ideje. Ilyen állapotban már

ajándék a halál. – Majd, mivel látta, hogy a férfi valódi elkeseredéssel tovább sír: – Űljön le! Kér egy pohár vizet? Vagy egy teát?

A férfi teát kért, majd Ani további vigasztalását elhárította:

– Ne fáradjon! Nem a nagymamám miatt sírok. A halál természetes, ráadásul ő természetellenesen gonosz öregasszony volt. Mikor nálam lakott, minden nap sírva kiabált: „Ne hagyjatok meghalni, a pokolra jutok!” Mivel annyira félt, hogy a sok gonosz tette miatt elkárhozik. Persze azért kár, hogy nem tudtam elbúcsúzni tőle. De rabosításon voltam – és újra elsírta magát.

– Ön rendőr? – kérdezte Ani, hogy előregördítse a helyzetet, de erre a férfi sírása csak fokozódott.

– Nem! Gyanúsított vagyok.

Néhány percig hallgatták a csöndet, mely a csészékhez koccanó kiskanalak után maradt.

– És, ártatlan?

– Nem. Tényleg elkövettem, amivel gyanúsítanak.

– Tagadja?

– Azt az esetet, amikor elkaptak, nincs értelme. Nyilvánvaló volt.

Kis csönd után Ani csak megkérdezte:

– Mít csinált?

– Nemesfémet loptam. Temetőből. Én nem tudtam, hogyan kell igazából bűnözni, de pénzt kellett keresnem, és munkával nem tudtam. Nem akartam bántani senkit. Gondoltam, a halottaknak úgysem hiányzik.

– Logikus. De miért nem dolgozik?

– Volt munkám, sőt, vállalkozásaim voltak. Aztán a barátnőm elhagyott. Én meg depressziós lettem. Aztán a nagymamámat kellett ápolnom, és nem vettem észre időben, hogy még mélyebben depressziós lettem. Végül pszichiátriára kerültem, ott rendbe hoztak kicsit, de elúszott a lakás. Az utcán éltem. De valahogy pénzt kellett szereznem.

– Most majd örököl a nagymamájától?

– Igen – derült fel a férfi arca. – Kicsit problémás, de igen.

Közben megérkezett a váltás, amit a férfi is észrevett.

– Akkor nem zavarom tovább, köszönöm a teát!

– Nem zavart. Már úgylis vége mára, ma korán hazamegyek.

– Elvihetem? – kérdezte a férfi.

– Autóval van? – kérdezte döbenten Ani.

– Igen, autót már sikerült vennem – mondta a férfi, amíg kinyitotta Ani előtt az ajtót. Ani kilépve álldogált, mert nem sejtette, merre induljon. A Hospice Ház előtt a dolgozók megszokott autói kívül csak egy BMW X5 parkolt. A férfi kinyitotta Aninak az autó ajtaját, közben szóvá tette:

– A csokoládét bent felejtette.

– Nem baj – felelte Ani. – Úgylis bent eszem meg.

A kacsalábú kovács